

Satır Osman

– Arzeni · 26 Nisan 2012

İsli Demlik-20- İstihbarat birimine Ahmet Fehim Paşa baktığı için çok dikkatli olmalıydık. Her köşe başında bir adamı vardı. Kime güvenmemiz gerektiği konusunda kararsızdık. O yüzden Şehzade Burhanettin, olayı bayağı bir gizli tutuyordu. İkimizden başka bir de Nurbanu biliyordu. "Keşke ona da söylemeseydim." diye düşünmedim değil. "Ne de olsa kadın milleti, yedi cihana yayar alimallah. Sonra ileride Padişah huzurunda hesap verme durumunda kalabilirim." Bu düşünce epey rahatsız etti benliğimi. Sonra "Hayır olmaz! Nurbanu kimselere söylemez." alıp vermeye başlamıştım. "Bu vesvese ne menem bir şeydir. Adamı yiyip bitiriyor. Sultanımız Efendimizi gayet iyi anlamaya başladım. Bu şekilde davranmasa bir lokmada yutarlar" diye düşünerek bu minvalde yürüyorduk. Sağlı sollu kahvehaneler ağzı bir doluydu. Gelirken planımızı yapmıştık. Şehzade Burhanettin'in ismi "Laz Celal", benim ki "Satır Osman" olacaktı. Bu konuya azami özen gösterecektik.

Bir çoğun da içki içiliyor ve alemler yapıyordu. Ahmet Fehim ve adamları Agop'un meyhanesinde eğleniyorlarmış. Kendi halimizde dikkat çekmeden sallana sallana geziyor. Gelene geçene selam veriyorduk. Bu işlemi "Bizi tanıyanlar olur da bir çuval inciri berbat ederiz" düşüncesiyle yapıyorduk. Neden sonra, önünden geçtiğimiz meyhane de bir gürültüdür koptu. İçeriden bağrışmalar, küfürler geliyordu. Sonra iki adam yaka paça yırtık, ağız göz kan revan içinde ayaklarımızın önüne düştüler. Arkalarından iki tane iri kıyım adam çıktı. Hızlarını alamamış olacaklar ki; Koşarak yerde yatan adamlara tekme tokat tekrar saldırdılar. Sol yüzü façalı olan, çirkin yüzlü adam bağılıyor hem de tekmeliyordu;

"Ulan, şerefsizler siz kaç paralık adamlarsınız. Sarayın en büyük Paşasının adamlarının yanında ki dilberlere bakıyorsunuz. Ecelinize mi susadınız." Dayak yemekten biçare duruma düşen adamlardan orta boylu olanı yalvarmaya başladı;

"Ağam, vallahi biz bir yere bakmadık. Sadece garsonu çağırmak için o yöne baktık. İnanın bizim ne haddimize sizin masanıza bakalım. Paşamızı ve sizleri tanımıyoruz bile."

Karışıklık çıkarmak ve insanları korkutmak adına binbir bahane uyduran Ahmet Fehim ve adamlarına bahane mi yoktu? Olaya müdahil olmak istemiyorduk. Ama yerde yatan adamları da kurtarmamız lazımdı. Yoksa göz göre öldürecekler adamları. İri kıyım, gözü dönmüş adamlara doğru yürüdüm. Ağzımı eğip bükerek ;

"Benim aziz ve yiğit gardaşlarım, ananız-babanız hatıranı yeter! Zaten ölmedilerse de aylarca yürüyemez duruma geldiler." dedim. Bir an ne olduğunu anlamaya çalışan adamlar, külhanbeyi kıyafetiyle bizi görünce durdular. Yüzü yaralı olan, bana doğru iki adım atarak, yakamdan tuttu;

"Sen, kimsin birader?" dedi.Yakamı tutan elini tutarak indirdim.Şöyle etrafı kolaçan ettim ve onun bizimkilere doğru bakmasını sağladım.

"Sen,ne yapacaksın benim kim olduğumu?Sen kimsin?" dedim.Bizim böyle karşılıklı konuşmamızı fırsat bilen adamlar,yalpalaya yalpalaya ayağa kalktılar ve güçlük içinde koşmaya başladılar.

Beni dirayetli gören adam.Şehzade Burhanettin ve iki adamımızı da görünce iyice geri adım attı.İçeri doğru girdiler.Biz de peşinden girdik ."Bu olağan üstü durum inşallah işlerimizi alt üst etmez." dedi Şehzade Burhanettin...

"Etmez,şehzadem ben ayarlarım!" dedim.Hep beraber içeri girdik.Meyhanenin dip tarafında kalabalık bir masa vardı.Üzeri envayi çeşit donatılmıştı.Bir kaç güzel kadın,üç beş adam vardı. Ahmet Fehim yoktu aralarında.Şehzade ile göz göze geldik. "Acaba,nerede?" der gibi bakiştık.Sonra,oraya yakın bir masaya oturduk.İçki içmediğimiz için durumu idare etmemiz lazımdı.Gelen garsona, "Bir önce ki meyhane de çok içtiğimizi, bize birer kahve yapmasını" istedik.

"Baş üstüne!" dedi ve gitti.Şehzade Burhanettin etrafı kolaçan edip,kulağıma eğilerek;

"Acaba,geleceğimizi haber mi aldı?" dedi.Aynı tedirginlik ve dikkat ile sorusuna cevap için bu sefer ben eğildim.

"Şehzadem,hiç zannetmiyorum.Biraz bekleyelim.Kahvelerimizi içene kadar gelirse ne ala,gelmezse Agop'un oraya gideriz.Değilse sabaha kadar arıyacağız"

"Tamam!" dedi ve beklemeye başladık.Bu arada façası bozuk adam ve diğerleri bize bakarak bir iki kelam konuşmaya başladılar.Bu durum hayra alamet değildi.Bir şeyler yapmam lazımdı.Bu arada kahvelerimiz geldi.Cebimden iki hamidiye altını çıkarıp garsona verdim.Gözleri fal taşı gibi olan garson.

"Buyur,beyim!" dedi.

"Kimse,duymazsa bundan iki tane daha veririm.Bu adamlar kimin adamı?" dedim.Tahmin ediyoduk ama iyice emin olmamız lazımdı.

"Ahmet Fehim Paşa'mızın fedaileri." iki altını verirken dikkat çekmeden kulağına fısıldayarak;

"Kendisi neredeler?" diye sordum.

"İki tane yeni gelmiş dilberi alıp çıktılar.Biraz ileride kendisine ait bekar konağı varmış galiba, oraya gitti"

dediler.

"Ne zaman gelir?"

"Gelmez heralde"

"Eyvallah,yiğidim! Şu karşıda ki arkadaşlarıma iki şişe içki götür.Masalarını tekrar bi güzel donat olur mu?" diyerek içeri gönderdim.

Aldığı altınlarla mest olan garson, fışek gibi fırladı.Dediklerimi son sürat yaptı.Masaları donatılan yarmaçalar,bize doğru eğilerek ellerini böğürlerine götürüp selamladılar.Sonrasın da yanlarına giderek kendimi tanıttım;

Devamı Var